

Pixabay free

*“Pe când vorbeau ei acestea,
Isus a stat în mijlocul lor
și le-a spus: „Pace vouă!”
Luca 24,36*

Paște 2026

Dragi Însoțitoare în Domnul!

Să ne punem în situația ucenicilor imediat înainte de întâlnirea lor cu Domnul Înviat – ei sunt profund tulburați, vorbind între ei despre ceea ce au trăit sau au auzit, dar poate incapabili să creadă ceea ce depășește înțelegerea lor. Unde ar trebui să fie bucurie exuberantă, predomină confuzia și perplexitatea. Și apoi, brusc, Domnul înviat apare în mijlocul lor – cel despre care au vorbit tot timpul, dar pe care ei nu-L recunosc.

Când Isus apare ucenicilor, prezența Lui provoacă inițial uimire și teamă, în ciuda mesajului învierii pe care îl auziseră înainte și a mărturiei ucenicilor care L-au întâlnit. Este pur și simplu prea minunat, dincolo de orice înțelegere. Ei nu erau pregătiți pentru această întâlnire și este nevoie de pedagogia răbdătoare a lui Isus pentru a-i convinge că este într-adevăr El, că este viu, că se întoarce spre ei. Este nevoie de timp pentru ca sufletul să înțeleagă.

Dacă analizăm întâlnirea ucenicilor cu Domnul înviat în viața noastră de zi cu zi, nu există oare deseori situații în care se răspândește perplexitatea, în care apar întrebări sâcâitoare sau îndoieli chinuitoare? Sunt acestea situații în care atingem limitele în viața noastră personală sau căutăm noi perspective, situații în care noi, ca și comunitate, ca parte a lumii noastre atât de complexe, punem întrebări, căutăm răspunsuri, căutăm pașii următori, reflectăm asupra viitorului nostru, încercăm să dezvoltăm perspective noi? Și toate acestea se întâmplă într-un amestec de încredere, credință și speranță, dar și de teamă tăcută, incertitudine și, poate uneori cu urme de îndoială, frustrare sau pesimism. Cât de des suntem atât de prinse în gândurile și conversațiile noastre, încât nu mai putem vedea dincolo de ceea ce ne preocupă în prezent?

Și tocmai în acest context apare Cel Înviat, mărturisind biruința asupra morții și promițându-ne pacea. Suntem capabile să-L recunoaștem? Sau și noi Îl trecem cu vederea, Îl judecăm greșit? Putem să ne deschidem față de încercările Sale pline de iubire și răbdare de a se revela, de a ne face receptive la pacea Sa și la viața care a biruit moartea odată pentru totdeauna? Suntem pregătite să ne deschidem pentru bucuria incredibilă a vieții noi, veșnice?

Putem și trebuie să cerem acest lucru și să ne ajutăm reciproc să fim sensibile la prezența reală a Domnului Înviat în viețile noastre, în mijlocul nostru. Vom experimenta atunci că întunericul se transformă în lumina tandră și promițătoare a dimineții de Paște, care ne umple de bucurie, speranță și încredere. Vom simți în fiecare fibră a ființei noastre că credința noastră în biruința asupra morții și pacea Celui Înviat nu sunt o consolare ieftină pentru viața de apoi, ci pătrund în viața noastră reală și influențează profund modul în care abordăm prezentul și viitorul nostru. Această credință aduce transformare și ne îndeamnă să împărtășim experiența noastră pascală cu ceilalți.

Domnul Înviat ne asigură de pacea Sa – fiecăruia dintre noi personal, ca parte a comunității și a creației. Domnul Înviat este și rămâne cu noi, nu suntem niciodată singure, niciodată abandonate sau pierdute. Devenim capabile să îmbrățișăm viața cu toate bucuriile și promisiunile ei, cu toate incertitudinile și întrebările ei, cu energie pozitivă, pentru că El trăiește și ne dă pace!

Să ne bucurăm împreună cu psalmistul: „Te voi lăuda, Doamne, din toată inima mea; voi vesti toate faptele tale minunate. Mă voi bucura și voi tresălta de veselie în tine, voi cânta numele tău, Dumnezeule Preaînalt” (Ps 9, 2-3).

Din adâncul inimii, vă doresc tuturor un Paște binecuvântat și plin de bucurie!

Veronica Fulcrum CJ